

Forudsætninger — det er Begreber, som han ikke rigtig anerkender. Men naar vi skal se paa Beviser, se paa, hvilke Paa-stande den højtærede Statsminister har underbygget sit Forsvar for den proviso- riske Lov med, saa maa jeg sige, at hvis jeg skulde gennemgaa dem alle sammen og vise, hvor hule og tomme mange af disse Paastande var, og hvor delvis urigtige forskellige af Beviserne var, saa tror jeg nok, vi vilde komme temmelig langt paa den anden Side af Midnat. Jeg skal nøjes med at tage nogle ganske enkelte Ting frem af det, den højtærede Statsminister har be- mærket saavel i Formiddag som i Aften.

Den højtærede Statsminister nævnte gentagne Gange, at Kampen for den frie Adgang til Erhverv var næst efter Be- stræbelserne for at hjælpe Landbruget noget af det væsentligste — alle de Fag, hvis Overenskomster var i Orden, skulde efter den højtærede Statsministers Mening have Adgang til at arbejde. Nu er den højtærede Statsminister jo en gammel Fagforenings- mand, og vel har jeg lagt Mærke til, allerede i 1920 og fortsat, at Politikeren er kommet noget i Forgrunden paa Bekostning af Fag- foreningsmanden, men den højtærede Stats- minister maa jo dog vide, at naar man fører Krig, fører man nu en Gang Krig paa den Maade, og anderledes kan en Krig mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ikke føres. Hvis man vil hindre den Slags Fremgangsmaader, er det jo kun for at give de enkelte Strejker Lov til at udfolde sig saa meget friere og for at give Hr. Lyngsies og Dansk Arbejds- mandsforbund Lejlighed til at slaa Ar- bejdsgiverne ned. Og hvad vil det sige i denne Situation? Det vil sige, at i en Situation, hvor Kronen gaar opad, og altsaa Omkostningerne ved at leve dog snart maa blive mindre, og paa et Tidspunkt, hvor Konjunkturerne maatte siges at være gun- stige for Arbejderne og ugunstige for Indus- trien, skulde Dansk Arbejdsmandsforbund gennem de Fordringer, som oprindelig og lige til det sidste ikke drejede sig om Baga- teller, men var Fordringer, som — det ved den højtærede Statsminister meget vel — vilde bringe hele Lønniveaue i Danmark til at vakle, hvis de blev opfyldt, beskyttes i dets Bestræbelser for at bringe Lønniveaue til at stige ud over det, der var rimeligt.

Den højtærede Statsminister har gen- tagne Gange sagt, at naar Rigsdagen stod overfor Ansvaret, vilde den naturligvis ikke nægte Sanktion, men vi har jo allerede i den Kendsgerning, at Loven skulde være et Provisorium, et tydeligt Tegn paa, at den højtærede Regering har ment, det var

nødvendigt at bringe denne Pression til at virke overfor Rigsdagen, idet man haabede at kunne stille den overfor et fait accompli: en ordnet Arbejdskonflikt — alt var klart den 5. Juni til at bringe det i Orden. Ja, men vilde Rigsdagen ikke snarere være blevet stillet overfor et fuldkomment Virvar? Jeg ved ikke, hvorledes man vilde have tvunget Arbejdsgiverne til at efterkomme Loven; i hvert Fald vilde man ikke kunne tvinge de Arbejdsgivere, der efterhaanden lukkede deres Fabrikker, fordi det ikke kunde betale sig at producere. Og man vilde ikke kunne have tvunget Hr. Lyngsies. Selv om nu den højtærede Statsminister mener, at en Accept af den frivillige Vold- gift implicerede en Accept af den tvungne, har vi dog Dansk Arbejdsmandsforbunds Formands Ord for, at den tvungne Vold- gift vilde han ikke være gaaet med til. Altsaa har jeg Lov til at tro — naturligvis kan jeg ikke vide det, thi lige saa vel som det ærede Medlem Hr. Rode maatte ind- rømme, at der var Ting, han gerne vilde vide, men som han ikke vidste, kan jeg naturligvis ikke vide, hvad der vilde være sket, men jeg tror altsaa, at Rigsdagen vilde have mødt en fuldkommen konfun- deret og forvirret Situation, som ikke paa nogen Maade havde opfordret til at vedtage en Lov om tvungen Voldgift — en Sag af saa stor principiel Betydning, og om hvil- ken vi gentagne Gange har faaet doku- menteret i Dag, at den højtærede social- demokratiske Regering ellers altid har været imod den.

Men hvad der egentlig kalder mig frem, er flere Bemærkninger fra den højtærede Statsminister om den tvungne og den frivillige Voldgift, og navnlig de gentagne Forsøg, som den højtærede Statsminister har gjort paa at fremstille dels Hr. Lyngsies og dels Hr. Langkjærs delvise Accept af den *frivillige* Voldgift som en Accept af den *tvungne* Voldgift. Lyngsies Accept eller Ikke-Accept skal jeg lade ligge, jeg indrømmer den højtærede Statsminister, at det undertiden har været vanskeligt nøjagtigt at forstaa, hvad Lyngsies vilde, og hvad han ikke vilde. Men i Formiddags gav den højtærede Statsminister en Frem- stilling af Arbejdsgiverforeningens For- mands Stilling til den frivillige Voldgift, en Fremstilling, som jeg tror i nogen Grad maa bero paa en Fejlhuskning, maaske paa en Erindringsforskydning, maaske paa en Misforstaaelse af, hvad der fore- gik. Mig bekendt — og jeg har haft Lej- lighed til at følge ogsaa disse Forhand- linger ret nøje — har den højtærede Stats-